

e)

4256

Ier CONGRÉS MUNICIPALISTA CATALÀ
organitzat per la
FEDERACIÓ DE MUNICIPIS CATALANS

**Bases per a la creació d'una
Institució de crèdit per als
Municipis Catalans**

per

JOAN PELEGRI I NICOLAU

BARCELONA
1933

**Bases per a la creació d'una Institució
de crèdit per als Municipis Catalans**

FEDERACIÓ DE MUNICIPIS CATALANS
CONGRESS MUNICIPALISTA CATALÀ

1911
FEDERACIÓ DE MUNICIPIS CATALANS
CONGRESS MUNICIPALISTA CATALÀ
BARCELONA
1911

IER CONGRÉS MUNICIPALISTA CATALÀ
organitzat per la
FEDERACIÓ DE MUNICIPIS CATALANS

Bases per a la creació d'una Institució de crèdit per als Municipis Catalans

per

JOAN PELEGRI I NICOLAU

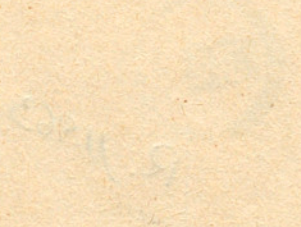
R. M. 963

BARCELONA
1933

INSTITUT DE MUNTANYES CATALANES
MUNTANYES CATALANES

La institució de muntanyes catalanes
La institució de muntanyes catalanes

JOAN FERRER I NICOLAU

I

L'alt honor que significa la meva designació per la Federació de Municipis catalans com a Ponent del tema sobre «Crèdit local», que figura entre els que han d'ésser objecte de deliberació en el proper Congrés municipalista català, implica una gran responsabilitat per a mi, si prèviament no declarés que en exposar les bases per a l'organització del crèdit local no m'he inspirat en suggerències alienes, ni menys en treballs realitzats i que han merescut una aprovació o assentiment del Govern de la Generalitat de Catalunya, ni dels seus Consellers, ni de cap Comissió. Raono desprenent-me en absolut de la meva posició en el Departament de Finances de la Generalitat. Raono com un estudiós, un entusiasta d'aquesta interessantíssima qüestió, que s'ha preocupat fa temps de veure implantada a la nostra terra una institució per a satisfer les necessitats de crèdit de les nostres Corporacions locals de dret públic.

II

L'Estatut, en confiar-nos el regisme dels organismes locals, ens marca un objectiu d'un abast gairebé il·limitat. Es tota la vida d'aquells organismes la que hem de regular, totes llurs manifestacions econòmiques, socials, artístiques i morals. Explotació de línies de transport per carretera, contribució a la construcció de camins i ponts, camins de ferradura, dessecació d'aiguamolls, aprofitaments hidràulics, conservació i repoblació

de boscos, celebració de la festa de l'arbre, especialment del fruïter, regularització dels mercats de bestiar i queviures, centres de contractació de productes, celebració de concursos anuals de bestiar de tota mena, escorxadors, proveïment d'aigües, enllumenat, sistema de cloaques, policia dels queviures, lluita contra insectes, netedat de carrers i places, parcs, jardins, camps d'esport, cultura física, atur forçós, assistència social, especialment creació de Caixes d'Estalvi, organització, control i subvenció o manteniment d'Hospitals comarcals i equips sanitaris, biblioteques populars, escoles higièniques, instrucció, educació, etc.

No tots els nostres municipis, com es comprèn, senten amb la mateixa intensitat l'assolir aquests objectius, ni encara que la sentissin podrien realitzar-los per si sols, tant més quan molts d'aquells serveis afecten a més d'un, d'una manera directa. Això ens porta a lligar estretament aquesta qüestió amb la municipalització dels serveis públics, que en la nostra terra hauran d'emprendre els organismes comarcals que s'estructurin. Les esmentades obres i institucions han d'executar-se i establir-se amb diners, amb numerari, que en el fons és el mitjà com es satisfan les necessitats dels cossos administratius i polítics. ¿Com obtenen els nostres municipis les disponibilitats per a llurs atencions extraordinàries?

Avui, ni els més prestigiosos poden utilitzar el mercat de valors per la inèrcia del d'aquest capital, degut al retraïment i emporugiment del capital, ni tan sols el de Barcelona que, atesa la condició social dels adquirents de molts dels seus títols—servents, dependents de comerç, petits rendistes, etcètera—és considerat com una vertadera Caixa d'Estalvi. Anys enrera, la Caixa de Crèdit Comunal de la Mancomunitat de Catalunya, la Caixa de Pensions, algun Banc privat, i més tard el Banc de Crèdit Local d'Espanya, prestaren als nostres municipis, no a tots, perquè els de menor significació es troben privats de valoritzar llur crèdit i llur patrimoni, amb tot i que molts compten amb un patrimoni real i amb ingressos efectius, mentre la garantia d'aquelles operacions a les grans ciutats és en realitat la personal. Un deute significa per aquells municipis la hipoteca del seu patrimoni, probablement amb un interès gairebé usuari i un termini d'amortització arbitrari, desproporcionat amb els mitjans de l'Ajuntament prestatari. Com a exemple de la situació privilegiada, en aquest sentit, de les ciutats recordem que, amb motiu de la creació de la Societat de Crèdit Comunal Belga, s'exposà i fou una de les consideracions que la determinaren el que succeí amb ocasió d'un emprèstit emès per la vila d'Anvers, i un préstec contractat per municipis suburbans situats a les portes d'aquella ciutat. Mentre aquesta havia d'abonar per als serveis d'interessos i amortització del seu emprèstit un 4 i mig per cent durant els 66 anys pels quals es contractà, els referits municipis satisfeien, sols pel concepte d'interessos, el 5 per cent.

Nosaltres hem creat també una institució de crèdit semblant a la belga: la Caixa de Crèdit Comunal de la Mancomunitat de Catalunya. Desapareguda, cal cercar-li una successora. ¿Quin dels sistemes aplicats a l'estranger acceptarem? Es preferible estructurar una institució amb característiques pròpies, distintes de les existents a altres països? ¿Com s'ha arribat a les solucions que coneixem i que més endavant es detallen? Abans d'exposar-les, així com els seus antecedents, permeteu-me uns breus mots respecte el crèdit públic. Tots sou sabedors del que és i de les seves característiques: financiera, econòmica, social, jurídica i política. El crèdit públic fou desconegut fins el segle XVIII. Mancaven abans les condicions de caràcter econòmic, polític i financer que li són essencials: disponibilitats de capitals mobiliaris de gros volum, facilitats de transferència i imposició de valors públics, bona fe de les autoritats i capacitat del país per a atendre el servei d'interessos i amortització dels diners presos a crèdit. I, a més, hi havia la prohibició continguda en el Decret Canònic d'estipular interessos als mutus, que es burlaven amb enginyoses combinacions, una de les quals era la dels censals que s'establien a Catalunya.

Des del segle XIII al XVIII els préstecs als Estats i ciutats no oferien cap diferència amb els atorgats als particulars. Els prestamistes foren en principi els banquers. Més endavant presten a les ciutats: a Alemanya les Caixes de Crèdit Agrícola i les d'Estalvi; a Espanya les Caixes d'Estalvi no actuaren mai en aquest sentit fins que funcionà la Caixa de Pensions per a la Velleja i d'Estalvi i la nostra Caixa; a Anglaterra varen caure en descrèdit a causa de llurs fallides; a França les creades pels municipis no es recomenaren per llur actuació; a Itàlia funcionaren amb èxit variable, però atengueren preferentment les necessitats de la propietat immoble; a Bèlgica sols va prosperar la creada per l'Estat; a Austria, Holanda i Suïssa es desenvoluparen del 1850 al 1860. Sorgeix l'any 1861 un nou òrgan: la Caixa postal d'Estalvi com institució centralitzada de l'Estat creada per Anglaterra i, a imitació d'ella, per Bèlgica—1869—, França i Itàlia—1875—, Països Baixos—1889—i altres països, fins que s'implantà a Espanya el 1909, o sigui 48 anys després de funcionar el model anglès.

Durant el segle XIX, la insuficiència de tots aquests òrgans, és palesa. Es funden els Bancs de Crèdit Hipotecari. A Austria els regionals prestaven als municipis sense hipoteca. A Alemanya coexisteixen els de l'Estat o subvencionats per aquest amb el de les províncies. Gairebé no funcionaren a Anglaterra, Itàlia, Holanda i Estats Units. L'any 1875 es va crear a Espanya el Banc Hipotecari. El Codi de Comerç parla de les operacions de les Companyies de Crèdit Territorial i dels Bancs i Societats Agrícoles, però la im-

portància llur en el crèdit local és nulla. França fundà el 1852 el Crèdit Foncier, de l'actuació del qual parlarem. Els Bancs, des que s'organitzà el d'Anglaterra, l'any 1694, han actuat a través d'aquests òrgans. En el nostre país, amb tot, fou precis que la Caixa de Crèdit Comunal de la Mancomunitat de Catalunya funcionés perquè s'assabentessin de la possibilitat d'estendre la seva activitat en aquest sentit. ¿Però què voleu esperar d'uns Bancs que rarament intervenen en la vida dels negocis i que sols es preocupen de l'emissió i col·locació de valors i del pagament de cupons? Compareu aquesta inèrcia amb l'activitat dels Bancs d'altres països, per exemple, els alemanys. També la Caixa de Pensions per a la Vellesa prestà semblantment a la Caixa de Crèdit Comunal, com més tard ha prestat als municipis.

IV

La insuficiència de totes aquestes institucions ha donat lloc a què els Estats organitzessin el crèdit transformant en col·lectiu el crèdit individual. A aquest treball d'organització hi han contribuït els homes de ciència i els de govern. Les solucions proposades i practicades són les següents:

a) L'Estat excita a les institucions privades de crèdit a estendre llur activitat a la concessió de préstecs als alludits subjectes del Dret públic, o afavoreix la creació d'institucions d'aquella classe dedicades al dit fi.

b) L'Estat funda institucions de crèdit públic, l'objecte de les quals és el d'atorgar préstecs als Cossos locals d'ordre inferior, o orienta vers aquest sentit a les ja existents.

c) L'Estat facilita per si mateix els capitals per a la concessió de préstecs als organismes territorials inferiors.

d) Els Cossos locals contracten per si mateixos llurs emprèstits.

V

El primer procediment implica una intervenció seriosa de l'Estat. L'acció de les institucions particulars a favor dels Cossos locals depèn, en absolut, de les dades i informacions dels òrgans de l'Administració respecte les condicions de crèdit i d'administració de la Corporació interessada en un préstec, i de les garanties d'aquest. I, ensems, suposa un control eficaç de l'administració pública per a evitar que les condicions dels mutus excedeixin de les normals i corrents en el mercat monetari.

A Alemanya el «Crèdit territorial central prussià», i a França el «Crèdit

Foncier», domiciliat a París, desenrotllen amb gran amplitud les operacions de concessió de crèdit als poders locals inferiors, i als Sindicats agraris, Cambres de Comerç, Administracions eclesiàstiques, Hospitals i altres institucions anàlogues. El Crèdit Foncier gaudeix de certs privilegis a canvi de l'obligació que se li imposa de prestar als Municipis en condicions avantatjoses. La seva acció, és de més eficàcia que la institució similar alemanya, perquè no ha de lluitar, com aquesta, amb un organisme tan fort com el «Fons Imperial per a invàlids», les operacions del qual s'estenen a l'atorgament de préstecs als municipis.

La llei del 6 de juliol de 1860 va autoritzar el «Crédit Foncier» per a atorgar préstecs als comuns, departaments i a les associacions sindicals. Abans d'aquella data, el Crèdit prestava, amb garantia hipotecària, als particulars. Des d'aleshores serveix més als Cossos locals que als particulars. (Per aquesta raó s'ha pretès nomenar-lo «Crédit Foncier et Communal de France»). Prova, la dita tendència, el que, en acabar l'any 1909, les obligacions comunals importaven 1.801.108'300 francs, contra 2.656.615'500 les hipotecàries.

El «Crédit Foncier» no gaudeix de cap monopoli, al contrari; els poders locals conserven la facultat d'utilitzar llur crèdit individual. Obtenen alguns dels préstecs d'altres banques depenents del tresor públic, però que tenen certa autonomia; per exemple, la «Caisse de Dépôts et Consignations» i la «Caisse nationale des Retraites pour la vieillesse». D'ambdues, la primera presta als Comuns des de l'any 1822, segons en Lérís, o sigui abans que el «Crédit Foncier». Però no resulta un competidor terrible per a aquest, tota vegada que devé excessivament curt el termini de 20 anys pel qual atorga els préstecs. En canvi, és forta la competència que fa la segona de les esmentades Caixes. I encara més. Des de l'any 1892, constitueixen un gros perill les Caixes d'estalvi.

Tornant a l'exposició, tot just iniciada, del que és el «Crédit Foncier», direm que les seves característiques consisteixen en: possibilitat de prestar en numerari a les autoritats locals sense necessitat de garantia hipotecària; autorització de crear obligacions a lots, fins a l'import dels préstecs, i facultat de negociar les dites obligacions. El Crèdit no assolí la finalitat, que perseguí, de transformar tota la França en un sol mercat de crèdit comunal. Amb tot, la seva existència es troba assegurada.

El mecanisme dels préstecs a llarg termini, que usava el «Crédit Foncier» per als particulars, per a facilitar l'extinció dels préstecs hipotecaris, s'aplicà també als Cossos locals. Però la subjecció del crèdit a llarg temps a les oscil·lacions de la llei de l'oferta i la demanda, i la circumstància d'haver estat el crèdit comunal el més influenciat per les conjuntures econòmiques obligaren a una ràpida modificació de les condicions que regien per a la concessió de préstecs als comuns.

Quant al caràcter i els avantatges de les obligacions comunals, cal indicar que mentre durant la primera meitat del segle XIX eren de valor nominal 1.000 francs, s'imposà el tipus de 500, iniciat per Nîmes l'any 1848, i

per París l'any 1855, coneixent-se també les «coupures» de 100 francs, i els bons de 45, que varen emetre els municipis de Roubaix i Tourcoing quan contractaren l'emprèstit per a aprofitar-se de les aigües del riu Lys. Avui sols es coneixen les obligacions de 1.000 francs., a Nantes, Constatina, Reims i Besançon.

El «Crédit Foncier» atorga tres classes de préstecs: a) a curt termini; b) a llarg termini amb facultat de reemborsar avençadament; i c) a llarg termini, sense la dita facultat. Per a concedir certs préstecs precisa autorització de la superioritat, necessitant-se també una declaració ministerial d'utilitat pública per a l'execució de treballs quan l'emprèstit que han motivat ha estat autoritzat pel Prefecte. Finalment, l'escriptura d'atorgació del mutu ha d'ésser aprovada per la Superioritat, i, segons la jurisprudència, els préstecs són de caràcter civil, i és la jurisdicció civil la competent per a resoldre tot el que fa referència als dits préstecs.

Les obligacions comunals del Crèdit són assimilades a les rendes o valors de l'Estat. De més, poden ésser escollides per a l'inversió de capitals de menors, establiments públics o d'utilitat pública sotmesos a la tutela administrativa. La tendència legislativa moderna és la de dirigir en aquest sentit les disposicions referents a la inversió de fons dels incapaços, a la gestió dels fons de les obres d'estalvi, previsió, assegurances, etc.

VI

El procediment assenyalat en segon lloc, la creació d'un organisme amb l'objecte exclusiu de concedir préstecs als municipis i altres Corporacions locals, fou obra de Bèlgica amb la constitució d'una Societat civil anònima denominada «Societat de Crèdit Comunal» la característica fonamental de la qual és la d'ésser un Banc d'emissió, com ho era la nostra Caixa de Crèdit Comunal i totes les institucions compreses en aquest segon grup. A França realitzen aquesta fi, a part d'altres, la «Caisse de Dépôts et consignations», i a Alemanya, el «Fons Imperial dels Invàlids».

La «Caixa de dipòsit i consignacions» fou autoritzada des del 1838, segons En Gèze, per a prestar als Comuns sobre els seus fons lliures. El tipus d'interès era del 4 per cent.

A Itàlia realitza una funció anàloga la «Caixa de dipòsits i préstecs» organitzada el 1870 a base d'antigues caixes regionals. Segons un decret del 29 de desembre de l'any 1885 l'interès màxim dels préstecs que atorga als municipis és el 4 i mig %. Els préstecs tenen per objecte l'adquisició de numerari per a l'execució d'obres urgents, per exemple, serveis d'higiene, salut pública, etc. I, també, les Caixes d'Estalvis, i l'«Opera Fia di San Paolo». La Caixa de dipòsits i consignacions esmerçava els seus fons a aquest fi, però el perill d'aquesta immobilització obligà a En Luzzatti, l'any 1898, a pro-

posar la creació d'una Caixa de Crèdit Comunal i provincial, de la qual no se'n té cap nova.

En el Japó, segons ressenya el Dr. Algarra, en la seva Memòria, sobre la Societat belga, el Govern, durant l'any econòmic de 1909-10, començà a utilitzar una part dels dipòsits de la Caixa Postal d'Estalvi subscriuint obligacions per a posar a disposició de les necessitats regionals, fons a baix interès. Els òrgans d'aquesta operació són el Banc hipotecari del Japó i la Banca Colonial del Hokkaidō. Les sumes així prestades als municipis s'elevaren l'any 1911-12 a 10.000.000 de «yens» (25.830.000 francs).

L'Estat també presta als municipis inferiors els fons necessaris per a llurs emprèstits. Quant a què les províncies o administracions a base territorial intermitges facin préstecs als municipis, sols alguns governs provincials japonesos reserven certs fons per a prestar-los a llurs municipis mitjançant una taxa reduïda.

La fundació de la Caixa de Crèdit Comunal belga tal com s'organitzà serva una estreta relació amb la supressió de l'impost de consums en aquell país. El Ministre que la realitzà fou l'iniciador de la Caixa, i sense el fons comunal, que es creà com a substitutiu dels ingressos que obtenien els municipis de l'alludit impost, hauria mancat a l'esmentada institució la base del seu crèdit.

La necessitat d'aquesta institució, s'indica en el Report que el 5 de desembre de 1860 enlairà al rei de Bèlgica el Ministre Frère-Orban, i que diu com segueix: Els municipis topen generalment amb obstacles insuperables quan tracten d'acudir al crèdit per a millorar llur estat financer o per a fer front a les despeses extraordinàries, la utilitat i necessitat de les quals són, de vegades, indiscutibles. Realitzar emprèstit en avantatjoses condicions i procurar-los mitjans de reemborsar o convertir llurs antics deutes, anant a la centralització d'aquestes operacions dotant-les de la unitat de títol, donant per base a les combinacions financeres l'amortització per anualitats i amortitzant les càrregues de cada exercici amb els ingressos del dit crèdit, és la finalitat que ha d'assolir-se.

Dels projectes presentats, uns demanaven que l'Estat organitzés la referida institució. Altres volien que s'encomanés a Banques particulars la concessió de préstecs als municipis, i alguns aspiraven a crear amb aquests una societat d'accionistes a base de la mutualitat. Frère-Orban planejà una societat anònima civil les accions de la qual serien posseïdes exclusivament pels municipis, a l'objecte de que sols aquests fruïssin dels beneficis socials i no fos possible la solidaritat i la consegüent responsabilitat dels associats respecte les operacions de la Societat.

La Caixa de Crèdit Comunal és una Societat anònima civil que es regeix per les lleis civils, i pels seus Estatuts i Reglament d'ordre interior. La seva duració és de 99 anys, prorrogable per resolució de l'Assemblea i mitjançant autorització del Govern. No obstant, encara que no s'acordi la pròrroga, hauria de subsistir almenys per a liquidar els préstecs concedits per 66 anys, i que pot atorgar per mentre l'esmentat termini de durada.

La societat gaudeix d'autonomia, limitada sols pel respecte absolut a les lleis, i d'avantatges evidents: publica els seus cartells i anuncis en paper blanc imprès en negre, forma reservada a l'Estat, Província i Municipi, i els seus valors tenen la mateixa consideració que els de l'Estat, s'admeten en els dipòsits o fiances necessaris, i estan exempts de l'impost del timbre.

Les accions de la Societat són nominatives i intransferibles. No es cotitzen a la Borsa per la raó que sols les Corporacions prestatàries poden ésser accionistes, la qual cosa s'aconsegueix compromentent-se a acceptar en accions un 5 % de la quantitat mutuada, el qual 5 % s'abona en rebre's la suma mutuada. Hi ha accions i part d'accions (coupures). Les primeres són de valor de 1.000 francs cada una, i les darreres, de valor de 100 francs també cada una, i s'utilitzen com a moneda fraccionària.

Com que el capital representat per les accions no s'obté fins després de contractat el préstec i la Societat no compta amb fons, per a proporcionar-se'ls emet obligacions, a interès determinat, amortitzables en 33 ó 66 anys, i al portador o nominatives, anomenades aquestes «inscripcions». Les obligacions les emet anualment el primer de juliol, tenint en compte, per a fixar el seu nombre, les peticions de préstec que li han estat dirigides. Les formes de l'emissió són la subscripció, l'adjudicació i la subhasta. El més corrent és que la Societat s'adjudica a si mateixa les obligacions i després les ven, beneficiant-se així del guany que, d'altra manera, correspondria a un banquer, i evitant el gran perill que per llançar-ne una grossa quantitat dels nous títols a la venda sofreixin una forta depreciació els anteriors.

Les obligacions estan garantides pels anomenats «quarts d'annuité», o quotes trimestrals, que són pagarés esglaonats per trimestres que representen les sumes que els mutuataris han d'abonar en aquella data en concepte d'interessos i d'amortització del capital dels préstecs. Les dites quotes es fixen abans de contractar-se el mutu, calculant-se com segueix: si es demana un préstec de 19.000 francs es fan les següents operacions:

Capital en metàl·lic demanat	19.000 frs.
Accions a subscriure (equivalent al 5 %)	1.000 »
Total	20.000 frs.

Si el préstec es reemborsa en 33 anys cada «quart d'annuité» és un quart de 20.000 per 5 dos terços i si en 66 anys un quart de 20.000, 4 un vuitè; (representen les xifres 5 dos terços i 4 un vuitè el tipus d'interès en cada cas). I els «quarts d'annuité» estan garantits pels fons comunal i especial, i és tan ferma la garantia, que una vegada afectats al préstec percepció directament del Govern l'import de les quotes trimestrals, sense intervenció del prestatari.

El fons social està constituït per les accions (capital) i per les reserves (beneficis).

Cal incloure en el II grup el «Banc d'Estat per al crèdit als zemstvos i ciutats». Creat a Rússia l'any 1912, la seva especialitat consistia en què no prestava als municipis rurals. L'organització llur encaixava perfectament amb l'estatisme rus i era una conseqüència gairebé obligada de l'existència dels Bancs territorials de la noblesa i dels pagesos. Com a institució estatal servava analogia amb la Caixa de Dipòsits i Préstecs italiana i amb la Caixa de Dipòsits i Consignacions francesa. Emetia obligacions com la Caixa de Crèdit Belga i la Caixa de Crèdit Comunal de la Mancomunitat.

L'Estat va facilitar el capital de fundació de rubles 10.000.000, ultra una suma igual com a capital circulant. Podia emetre obligacions fins a decuplicar l'import del valor nominal del capital de fundació i de les reserves. En 1913 hauria pogut arribar a emetre fins 100.000.000 rubles.

A França s'ha creat recentment una institució que ha d'incloure's en aquest grup; la «Caixa de Crèdit als Departaments i Comuns». Projectada fa uns 10 anys, pel maig de 1927 es va votar un projecte que en desembre de 1929 fou objecte d'un report al Senat, el qual, no obstant, va retirar-lo, perquè el Govern volia presentar-ne un de diferent, que la Cambra adoptà el 26 de març de 1931. Segons aquest, es creava, amb el nom de Caixa d'Anticipaments, un establiment públic dotat de personalitat civil i d'autonomia financiera per a atorgar als Departaments, Comuns i altres entitats públiques, crèdits per a llurs treballs d'utilitat comunal, intercomunal, departamental i interdepartamental, mitjançant préstecs directes. La llei d'utilatge nacional del 28 de desembre del 1931 dictada per a fer front a l'atur forçós, executant ràpidament un programa d'Utilatge nacional, consagra 12 dels seus 19 articles a la Caixa de Crèdit als Departaments i Comuns, que crea. Un Reglament del 3 de febrer del 1932 disposa l'organització i funcionament de la Caixa. Els seus recursos consisteixen: a) en una dotació inicial de 300.000.000 de francs; b) en extraordinaris i aleatoris (donacions, llegats), i c) en anuals (aleatoris i immorals), consistents en la part reconeguda a l'Estat en el joc en els cassinos i cercles, i en les 2/3 parts de la participació en les apostes mútues en les carreres de cavalls.

Els autors de la llei volen desfer el mal efecte de dotar amb aquests darrers ingressos la Caixa i per això exigeix a les persones que juguin en cassinos i cercles la declaració prèvia de què juguen per a alimentar la Caixa.

Els treballs per als quals s'han d'atorgar els préstecs són: a) els de l'Utilatge nacional, a l'execució dels quals són cridats a contribuir-hi finançament, els Departaments i Comunes; i b) tots els d'utilitat Comunal i intercomunal, Departamental i interdepartamental.

VII

El tercer dels esmentats procediments converteix l'Estat en prestamista i mitjancer, alhora. Ofereix dues formes: o bé té per objecte satisfer una necessitat de crèdit, en un moment determinat, d'un Poder local, o bé facilitar els mitjans econòmics per a l'assoliment d'alguns comesos del dit Poder. La darrera forma ofereix una gran semblança amb el sistema de subvencions que concedeixen l'Estat i els organismes administratius locals d'ordre superior als inferiors. L'inicià França. La segona forma és originària d'Anglaterra, on encara subsisteix. A França, el contrari, fracassà, perquè l'Estat prestava als Comuns a un interès més baix del que pagava pel diner que adquiria per a concedir els préstecs.

A França existien la «Caisse des chemins vicinaux» i la «Caisse des collèges, lycées et écoles primaires» creades, respectivament, per les lleis d'onze de juliol del 1868 i primer de juny del 1878. (La primera tenia per objecte estimular la creació de camins veïnals mitjançant la concessió de préstecs als municipis i també als Departaments, si bé a aquests amb condicions especials).

L'any 1885 foren ambdues declarades en estat legal de liquidació.

A Anglaterra la «Comissió de Préstecs pels treballs públics» presta a tots els poders locals: corporacions municipals, consells de comtat, consells de parròquia, autoritats sanitàries, autoritats de ports, etc., i també a societats anònimes i a simples particulars mentre ofereixin les garanties suficients per a l'execució de treballs d'utilitat pública. I atengui's que tots els préstecs fets a Corporacions locals, així com les subvencions atorgades en forma de «Grants in Aid», ho són a condició de que l'Autoritat que fa el préstec podrà controlar llur aplicació. Aquesta orientació és característica de la combinació dels principis més purs del Self-Government amb el principi econòmic de l'acció directa del crèdit. L'any 1930-31 va prestar 21.433.606 de lliures.

Les lleis de 1875 i 1879 regulaven la concessió de préstecs per l'Estat, facultant els «Public Works Loan Commissioners» per a atorgar préstecs per a fins de l'Administració local sobre els crèdits anualment votats pel Parlament. Inicialment quan l'import dels dits crèdits no procedia dels ingressos corrents de l'Estat, aquest emetia bons del Tresor a l'interès del 2 un setè per cent i de 2 un quart per cent, obtenint com a benefici la diferència entre aquell interès i el del 3 i mig per cent dels préstecs. Per a lliurar l'Estat de les conseqüències de les fluctuacions del mercat monetari, que podien obligar-lo a adquirir numerari a un interès superior al que s'havia fixat als préstecs, una llei del 1879 autoritzà, en tal cas, l'augment de l'interès dels mutus.

Una localitat que desitgi construir docks, molls, asils per a folls, biblioteques públiques i realitzar altres obres semblants de caràcter general pot demanar als «Public Works Loan Commissioners» que li avencin la quantitat necessària, oferint, ensems, com a garantia, una hipoteca sobre una de les seves propietats o el producte d'una taxa. El Bureau de Govern local concedeix o no l'autorització per a contractar el préstec, i està facultat per a ordenar al prestatari que doni a la suma mutuada la inversió deguda o que retorni als Comissaris la part de la dita suma no utilitzada quan es dona compte que no realitza l'obra que motivà el préstec. Si una part de l'emprèstic es destina a treballs distints dels que varen utilitzar-se, el Bureau de Govern local pot ordenar el cobrament d'una taxa igual a la quantitat esmerçada en aquell treball, i aplicar el seu import a la realització de l'obra referida.

Es sever el control que exerceix el poder central en la concessió d'aquests préstecs, i que es manifesta amb les garanties que exigeix per a atorgar-los i en el curt termini que fixa per a l'amortització.

VIII

ALEMANYA. — No escau al criteri seguit en les relacions econòmiques entre els Estats i els Cossos locals a Alemanya, la concessió de préstecs feta pels primers als segons. En aquest respecte la posició dels Ajuntaments alemanys és indiscutiblement més independent que la dels anglesos i fins que la dels nordamericans. Tal llibertat combinada amb una forta expansió de la vida ciutadana ha donat major gravetat al problema del Crèdit Comunal alemany.

A Alemanya no hi ha organitzada cap Caixa de Crèdit Comunal. En canvi, són variadíssimes les formes de concessió de préstecs. Són les següents:

A) Caixa d'estalvis pròpia. Amb les Caixes d'Estalvi municipals coexisteixen les magnífiques Caixes provincials i les de l'Estat. I tingui's en compte que al costat d'aquelles Caixes existeixen en gairebé tots els municipis Caixes de Préstecs. No vull deturar-me a explicar llur organització perquè no correspon a l'objecte del present treball.

B) Caixa d'estalvis aliena.

C) Caixes especials i fons de fundacions.

D) Bancs provincials.

E) Institucions públiques d'assegurances.

F) Bancs privats.

G) Consorcis bancaris.

H) Companyies particulars d'assegurances.

I) Persones privades.

I) Societats obreres.

K) Caixa de pensions dels obrers dels ferrocarrils de l'Estat prussià.

Es d'observar, amb tot, la gran importància dels préstecs directes concedits per les Caixes d'estalvi pròpies, encara que els darrers anys s'han dictat disposicions per a limitar els préstecs i emprèstits per les dites Caixes per tal d'evitar que un ús excessiu de llurs capitals les posés en perill. En relació als emprèstits els més importants són els realitzats pels Consorcis bancaris. Representen el 77 per cent del total dels emprèstits emesos.

Finalment, abans de la guerra, els Ajuntaments estudiaven la creació d'un tipus únic de deute amb responsabilitat en primer terme proporcional al deute, i, en segon lloc, solidària de tots, garantida per una inspecció financiera.

Fins els primers assaigs de centralització directa del crèdit municipal per mitjà de l'organització dels Ajuntaments, fets a Alemanya abans de la guerra, no es coneixia altre cas que el de Suècia. L'any 1865 es fundà una Caixa Hipotecària General recolzada sobre la responsabilitat solidària de les ciutats sueques, agrupades per districtes. El gros inconvenient d'aquesta organització està en què les grans ciutats no hi prengueren part, perjudicant greument la cotització a Borsa dels títols.

IX

La mesura, d'acord amb la qual un dels esmentats òrgans serveix i satisfà les necessitats de crèdit dels cossos locals resulta més bé d'un estudi comparatiu de l'actuació de cada un, de l'examen de les característiques que, a juí meu, ha de reunir la Institució tipus per al crèdit local. Una d'aquelles característiques l'exposa el competentíssim tècnic senyor Miquel Vidal i Guardiola en el seu admirable pròleg a la meua monografia, titulada «El Crèdit i els Municipis», el subtítol de la qual és el de «La Caixa de Crèdit Comunal a la Mancomunitat de Catalunya». A l'esmentat pròleg s'hi llegeix: «Aquests Bancs (es refereix als que presten als municipis) — i entrem en la part característica del problema del crèdit Comunal — es preocupen d'obtenir garanties de moralitat. Exigeixen un control de l'aplicació dels cabals de l'emprèstit. I està molt bé. Es llur missió. Exercida en front d'empreses particulars, és completa la seguretat amb l'acció constant de l'esperit d'empresa i arriba a produir resultats portentosos. La seguretat de la col·locació del capital, de què serveix als Ajuntaments, els quals, per llur naturalesa, per llur composició, per la forma de llur actuació, no senten les inquietuts de l'empresari particular? Absolutament de res. Un emprèstit ben assegurat, pot ésser totalment infecund i els bons patriotes haurien de condemnar-lo, el cas arribat, com una operació financiera dolenta. Diguem-ho d'una vegada. L'element característic en el problema del Crèdit municipal, és la necessitat d'assegurar la fecunditat econòmica dels cabals prestats. La institució que faci l'emprèstit ha de trobar-se en condicions de dirigir la seva aplicació,

vetllant per l'eficàcia de la col·locació de capitals tant com per la seva seguretat. Aquesta Institució de crèdit ha d'ésser, per tant, política, en el sentit més enlairat de la paraula.»

De les institucions exposades com a òrgans del crèdit local, exerceixen aquest control, amb més o menys rigor, les que representen la centralització d'aquell crèdit. El control té lloc inspeccionant, vigilant l'execució de l'obra o la instauració o funcionament del servei, esglaonant les quantitats mutua-des, és a dir, a mesura que s'ha realitzat una secció o seccions determinades de l'obra. La suspensió del lliurament o remesa de la resta del diner és una conseqüència del control. Les altres institucions controlen la inversió de les quantitats prestades directament o indirecta. Les Caixes d'Estalvi, Bancs hipotecaris i Bancs ordinaris, per mitjà dels contractes de mutues. Els altres clients han de recórrer al control indirecte, vigilant com s'inverteixen les sumes prestades i manifestant llur conformitat o disconformitat abstenint-se de prendre part en les successives emissions. (Però el mal ja no té remei, la qual cosa no succeeix amb el control directe, pactat o legal). De les institucions nacionalitzadores del crèdit les que amb més seguretat vetllen per la bona col·locació de les sumes prestades són les que tenen establert un control no incompatible amb l'autonomia de les corporacions deutes. En aquest sentit són recomanables la Caixa de Crèdit Comunal de la Mancomunitat de Catalunya i la Comissió de Préstecs per a treballs públics.

Examinant les restants característiques, consigno en el meu treball, sobre «El Deute públic local», el que segueix: «La centralització del crèdit fa possible el seu ús per a tots els Cossos locals, regionals, comarcals, urbans i rurals. La unificació dels tipus de valors o llur reducció — conseqüència de la centralització — evita un dels principals inconvenients de l'acceptació dels títols representatius del deute local, com és la gran varietat de títols en el que fa referència a valor intrínsec, interès, termini d'amortització i, també, quant a la forma externa de cada un. La diversitat dels terminis d'amortització obliga a un constant control, a part els perills de tota amortització i més de les ràpides, de reintegrar-se el capital a terminis breus i per petites partides. (Aquest darrer defecte s'ha salvat, en part, amb el procediment seguit a l'Ajuntament i a la Diputació de Barcelona, avui la Generalitat de Catalunya, de realitzar l'amortització per desenes de títols). A més, amb la unitat de tipus d'obligacions s'aconsegueix desvetllar o augmentar l'interès del públic i que l'oferta vagi paral·lelament amb la comanda, la qual cosa succeeix al revés quan hi ha diversitat, car, aleshores, en realitat, els títols del deute d'una ciutat, són posseïts en llur quasi totalitat pels veïns, màxim pels de pobles de la comarca, departament o regió d'aquella. I encara s'ha donat sovint — el suficient per a fixar-s'hi — el cas que tornin a la ciutat els títols que, per una o altra raó, hagin estat adquirits per persones no veïnes. Per aquest motiu s'ha dit que els veïns són els únics creditors de les ciutats quan existeix l'esmentada diversitat. També, amb la centralització, es fuig d'un altre defecte: la manca d'estabilitat dels cursos dels valors, política molt abandonada per les Corporacions locals i respecte a la qual insisteixo més endavant. La unió dels poders locals en una associació com la Societat de

Crèdit Comunal de Bèlgica, una de les formes de centralització del crèdit local — produeix els beneficis d'una emissió més considerable sobre un mercat més extens. A més, un títol únic o pocs títols fàcilment negociables a Borsa, donen una gran fermesa als canvis i transformen en regional o nacional — segons cada institució — el crèdit local.»

Altres elements consisteixen en la possibilitat de prestar a tots els poders locals i en bones condicions: és a dir a un interès lleugerament remunerador i per un termini no massa llarg. Totes les institucions de crèdit quan presten han de demanar sempre un preu de lloguer del diner superior al corrent en el mercat. Prestar a interès més reduït del que es paga amb les emissions condueix a la fallida a la institució que emet, tal com succeí a França amb les Caixes per a escoles i camins veïnals. (Prescindeixo d'examinar els casos de les emissions a bons, de rifes, en les quals l'interès és molt reduït o no s'abona).

Amb tot, cal no oblidar, que la uniformitat del tipus d'interès de les dites institucions per al crèdit local sofreix una excepció quant als préstecs de grosses quantitats als cossos locals superiors i grans ciutats, respecte als quals es rebaixa l'interès en proporció al major volum de les esmentades quantitats. Quant al termini de reintegrament, les institucions centralitzadores del crèdit compten amb mitjans per a atorgar-los per més temps que els altres òrgans indicats. No són de recomanar, ni tampoc s'usen generalment, en les corporacions locals els terminis molt llargs, però sempre les disponibilitats d'aquelles institucions permeten combinar-los més fàcilment, amb la càrrega dels pressupostos, procurant que el pes d'un préstec no caigui íntegrament sobre la generació que l'ha contractat, ni que s'ajorni el seu reintegrament, deixant-lo com a herència a la generació futura. Així cal tenir en compte la part d'ingressos que podrà destinar-se al servei del deute, o el moment en què donarà més rendiment el servei establert amb els cabals prestats.

X

La solució del problema de l'organització del crèdit local està doncs: a) en la seva centralització mitjançant una institució de caràcter permanent, amb facultats d'emetre títols negociables a Borsa, que tinguin la consideració d'efectes públics, i estiguin garantitzats pel total dels préstecs atorgats amb el seu producte; b) establiment de Caixes municipals d'estalvis; i c) utilització dels restants elements o instruments del crèdit local.

XI

Les esmentades característiques essencials que ha de reunir la nova institució de crèdit, marquen la intervenció directa que ha d'exercir en ella la Generalitat de Catalunya. El nostre Govern ha d'regir-la, controlant severament i vigilant la seva actuació.

L'organització de l'esmentada institució no presenta cap dificultat. Al meu entendre, podria estructurar-se a base de la Caixa d'Estalvis de la Generalitat. Degudament reformada, serviria el crèdit local en condicions avantatjosíssimes, car el numerari dels préstecs procediria en la seva major part de l'Estalvi popular, que a Catalunya acusa una gran densitat, sols comparable amb la de les províncies basques. La utilització de la nostra Caixa ofereix l'avantatge de comptar tot seguit amb l'organització llur, entre la qual hi ha les sucursals que té establertes a Badalona, Girona, Igualada, Masnou i Vilanova i Geltrú.

Es persegueix fonamentalment la productivitat dels diners que presti la nova Institució als nostres municipis perquè es desitja l'expandiment llur, que és el de Catalunya, i, davant d'aquesta gran aspiració, la llei ha d'ésser inexorable en els casos d'inversió innecessària d'una suma. El control en mans dels que administrin la nova Institució ha d'ésser preventiu i repressiu tal com s'explica en la Conclusió d'aquesta Ponència. Es insuficient preocupar-se del reintegrament dels capitals prestats i del pagament dels seus interessos. Cal vigilar l'execució de l'obra i el funcionament del servei, atorgant facultats per a suspendre'ls en el moment que no resulti justificada la necessitat de la realització o el funcionament d'una i altra.

Hem parlat que procedirien de l'estalvi la major part dels cabals que es prestarien. Per què? No és corrent oposar una pregunta a una altra. Però com la que es formula ens porta tot seguit a contestar aquella, la fem dient:

¿Quins mitjans tenen a llur abast els nostres municipis per a fer-se amb cabals per a emprendre treballs extraordinaris en el moment actual? Tancat de fet el mercat borsàtil per a operacions noves, no compten, teòricament, més que amb el Banc de Crèdit Local d'Espanya, el Banc Hipotecari d'Espanya (article novè dels seus Estatuts aprovats per Decret de 12 d'octubre del 1875), i, naturalment, les Caixes d'Estalvi i els Bancs privats. La cooperació de les primeres institucions és nulla, com pràcticament ho és la de les altres. Quina solució hi ha? L'Estat té fons inesgotables; els procedents del retir obrer, de l'estalvi postal, dels dipòsits voluntaris i obligatoris i de les inversions que imposa de determinats valors a les Caixes d'Estalvi. No tots aquests recursos els pot mobilitzar avui el Govern de la Generalitat, lliurant-los a les nostres autoritats locals perquè en disposin. Els de l'estalvi postal han d'ésser eliminats, encara que no hi hauria d'haver cap inconvenient en què una part de l'estalvi postal català, es destinés a l'adquisició de títols eme-

sos per la institució que es creés per al servei del crèdit local a Catalunya. Indubtablement tindria una acollida sincera, una demanda en aquest sentit. No cal precisar xifres, ni tan sols aproximadament. Fos el que fos el seu volum, engroixit l'any darrer, sempre vindria a augmentar les possibilitats d'assolir quan més aviat millor l'expansió de la nostra terra en tots els ordres.

La florent Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis de Barcelona té confiada la inversió de part dels cabals procedents del retir obrer a la nostra terra. Quant importa aquesta part? Segons dades oficioses amablement facilitades, a uns 15.120.000 pessetes anuals. Si un 50 %, per exemple, d'aquesta xifra s'invertís a l'adquisició dels títols posats en circulació per l'esmentada institució de crèdit, tindríem una base sòlida i inesgotable per a realitzar totes les obres indispensables per a la prosperitat dels nostres municipis. El patriotisme i enlairada idealitat dels dirigents de la Caixa i la bona voluntat del Govern de la República fan esperar que, amb un senzill requeriment, col·laborarien, amb aquesta forma, al ressorgiment dels nostres municipis, els quals després de portar a cap llur pla de reformes, comptarien amb un patrimoni fort i productiu, ultra les millores de tots els ordres. I, en darrer terme, caldria també obligar les nostres Caixes d'Estalvi a prendre part, amb llurs fons disponibles, a les subhastes de títols emesos per a destinar llur producte a obres municipals. Amb aquest darrer instrument fàcilment serien col·locats cada any valors per un muntant d'uns 19.000.000 de pessetes, deixant a part els fons dels particulars que, indubtablement se sentirien empesos a cooperar en una obra vital per als nostres municipis.

El càlcul dels cabals del retir obrer ha estat fet tenint en compte el nombre d'inscrits que és de 700.000, per la qual cosa l'ingrés mensual és, a raó de 3 pessetes cada u, de 2.100.000 pessetes, i, quant als 19.000.000 de les Caixes d'Estalvi, s'ha fixat a raó d'un 30 % dels 63.292.000 pessetes a què ascendeix la diferència entre les imposicions i reintegraments que importaren l'any 1932 les quantitats següents:

Imposicions totals	485.851.000
Reintegraments	422.559.000
	63.292.000

El marge del restant 70 % es creu necessari per a atendre les peticions de reintegrament que es presentin i altres col·locacions de capital.

En la Memòria de la situació i gestió de la Caixa postal d'Estalvis presentada el 31 de desembre de 1931 hi ha el següent resum d'inscripcions i reintegraments i diferència entre uns i altres des del primer de gener al 31 de desembre de 1931 a Catalunya:

	<i>Imposicions</i>	<i>Reintegraments</i>	<i>Diferències</i>
Barcelona	2.873.384'—	2.530.402'93	342.981'07
Girona	952.307'98	709.498'68	242.809'30
Lleida	363.871'40	301.777'12	62.094'28
Tarragona	451.970'97	376.059'46	75.911'51
Totals	4.641.534'35	3.917.738'19	723.976'16

Si la Caixa postal va adquirir durant aquell any 1.711 títols dels Deutes Amortitzables, interior i exterior per un valor nominal de 14.917.100 i efectiu de pessetes 10.534.626'72, no hauria d'oferir cap dificultat que de la quantitat que representa a Catalunya l'esmentada diferència s'esmerci un 30 %, per exemple, en l'adquisició de títols de la Institució de crèdit la creació de la qual es demana.

Si aquesta aspiració s'assolís, amb els tres elements esmentats s'arribaria a reunir anualment per al crèdit local la següent respectable xifra:

Retir Obrer	7.500.000
Estalvi postal	210.000 (1)
Restant estalvi	19.000.000
	26.710.000

XII

Com a conseqüència de les precedents consideracions, el sotascrit Ponent s'honora formulant la següent conclusió:

Procedeix organitzar immediatament un instrument per al Crèdit Local que podria estructurar-se a base de la Caixa d'Estalvis de la Generalitat de Catalunya i posar-se sota l'alt Patronatge del Govern de la Generalitat, essent les seves característiques i funcions les que passen a esmentar-se:

a) L'esmentat instrument de crèdit es denominarà «Institució per al crèdit als municipis catalans», i tindrà el seu domicili al Palau de la Generalitat.

b) La dita Institució no constituirà cap monopoli. Restaran en llibertat els municipis per a recórrer als altres òrgans per al crèdit local.

c) La Institució tindrà plena capacitat jurídica per a adquirir a títol oneros i gratuït béns mobles, immobles i mobiliaris, drets reals i crèdits, i

(1) Suma aproximada de 1931.

per a disposar dels mateixos, alienar-los, cedir-los, hipotecar-los, donar-los en penyora, comparèixer en judici com actor o demandat i querellar-se, exercitant les accions i oposant les excepcions procedents.

d) El capital de fundació serà el de la Caixa d'Estalvis de la Generalitat.

e) Per a les despeses d'organització de la Institució, el Govern de la Generalitat de Catalunya podrà atorgar l'avenc que sigui necessari.

f) L'esmentada Institució és autoritzada per a emetre títols que seran posats en circulació a mesura que ho exigeixen les peticions de préstecs. Els títols seran negociables a Borsa, tindran la consideració de valors públics i seran admesos pel seu valor nominal en els dipòsits o fiances que hagin de constituir-se en la Generalitat i en les Corporacions locals. Constituirà la garantia dels títols que emeti la Institució: a) El capital dels préstecs atorgats amb el seu producte; b) el capital de fundació de la Caixa d'Estalvis de la Generalitat i les garanties de què gaudeix la Caixa; i c) el fons de reserva de la mateixa Caixa.

g) Els indicats títols seran de tres classes; de 100, 250 i 500 pessetes.

h) En cap cas, els títols rentaran un interès superior al del 2'75 %, podent fixar interessos inferiors.

i) L'emissió dels títols es subjectarà estrictament als preceptes legals vigents.

j) Per a l'adquisició dels títols que s'emetin, les Caixes d'Estalvis Catalanes hi destinaran el 30 % de la diferència entre el capital imposit i el reintegrat; la Caixa col·laboradora a Catalunya de l'Institut Nacional de Previsió hi esmerçarà el 50 per cent dels cabals que determinen l'article 56 i concordants del Reglament pel qual es regeix el retir obrer, i, en darrer terme, s'hi invertirà el 30 % del rendiment de l'estalvi postal a Catalunya. En cada posta en circulació de títols es reservarà un tant per cent prudencial per a la subscripció pública o la venda en subhasta. Per a la subscripció o adquisició de títols per les referides entitats s'adreçarà la corresponent petició al Govern de la República.

k) El Govern de la Generalitat acordarà el regíme de la Institució.

l) Les oficines de la repetida Institució constaran de tres seccions: Administrativa, Caixa i Intervenció, i podran subdividir-se segons ho exigeixin les necessitats del Servei. Funcionaran d'acord amb el Reglament que es dictarà en el qual es consagrarà la seva independència en l'actuació i els tràmits dels expedients motivats per les peticions d'operacions de crèdit. El reglament fixarà l'obligació inel·ludible d'examinar, constatar i resoldre cada una de les comandes de crèdit que es facin, demanant els informes tècnics que creguin del cas, i de motivar els acords de la seva denegació, així com el dret dels peticionaris de recórrer al Departament d'Hisenda de la Generalitat de Catalunya contra els acords desestimatoris. Igualment es reconeixerà el dret d'acudir en queixa davant el mateix Departament en els casos d'infraccions reglamentàries comeses.

m) L'esmentada Institució vetllarà pel bon ús dels diners lliurats a préstec, inspeccionant constantment les obres en execució i els serveis installats.

Es reconeix a la pròpia Institució la facultat de denegar el lliurament de

L'import dels terminis que manquin dels préstecs que hagi atorgat en el moment que un informe tècnic assenyali la inutilitat o deficiència de l'obra que s'està executant, o la innecessitat del servei instal·lat amb el producte del préstec. La denegació comportarà la suspensió de la continuació de l'obra o del funcionament del servei, venint obligat l'Ajuntament o organisme local prestatari a reintegrar immediatament les quantitats rebudes a compte del préstec, i, en cas contrari, la Institució restarà autoritzada per a imposar una exacció per a reintegrar-se de les dites quantitats i dels seus interessos. Simultàniament amb l'esmentada ordre de suspensió s'intruiria per la Institució un expedient per tal d'esbrinar i exigir les responsabilitats en què hagi incorregut amb motiu de la realització de les obres o serveis esmentats. Si pressumptivament fossin d'ordre penal les al·ludides responsabilitats, la Institució haurà de querellar-se contra els suposats culpables.

La Direcció de la Institució i tots els organismes seus que hagin d'intervenir en la inspecció de l'obra o servei seran personalment i directament responsables dels danys i perjudicis que s'ocasionin per la seva manca de control i pel retard en decretar la suspensió del lliurament dels restants terminis i de l'obra o servei, i en incoar l'alludit expedient i presentar la querella contra els pressumptes responsables.

m). L'esmentada Institució presentarà cada any al Parlament una Memòria de la seva gestió i un compte de les operacions realitzades, durant l'any, de les obligacions al seu càrrec i de l'estat dels seus fons. La Cambra examinarà, censurarà i aprovarà el compte.

n) La repetida Institució podrà fundar sucursals.

ny) Les operacions de la Institució seran les següents:

A) Préstecs a curt i llarg termini als Municipis, i altres Corporacions locals amb subjecció a les disposicions legals vigents i als preceptes reglamentaris que es dictin.

B) Emprèstits amb facultat d'emetre títols.

C) Venda dels títols emesos.

D) Avenços a compte dels préstecs concertats.

E) Conversió de deutes.

F) Servei de Tresoreria als Municipis i altres corporacions locals.

G) Col·locació d'Emprèstits de Municipis i altres organismes territorials inferiors.

H) Dipòsit de valors i metàl·lic.

I) Les altres operacions que s'acordin.

JOAN PELEGRI I NICOLAU

Barcelona, 30 de gener de 1933.

RF-8-46